

Phẩm 108: NGŨ NGHỊCH

Thân kế sau chịu quả báo nên gọi là không gián đoạn. Nếu đời hiện tại thọ nhận thì khổ não nhẹ, quả báo ít. Vì nghiệp đó quá nặng nên theo thứ tự nhanh chóng rơi vào địa ngục A-tỳ. Ngũ nghịch: Do ruộng phước đức dày nên gọi là nghịch. Đó là tâm xấu ác: phá hoại chúng Tăng, làm thân Phật chảy máu, giết A-la-hán, giết cha và mẹ. Vì chẳng biết ơn nuôi dưỡng nên gọi là nghịch. Tội ngũ nghịch chỉ có thể dấy khởi trong cõi người chứ chẳng phải có trong các đường khác. Vì con người có sự hiểu biết phân biệt.

Hỏi: Giết Thánh nhân khác có bị tội nghịch không?

Đáp: Kẻ giết Thánh nhân phần nhiều bị đọa vào địa ngục, nếu giết A-la-hán thì nhất định bị đọa. Nếu người đánh Phật mà thân chẳng chảy máu thì cũng bị tội nặng, vì cố ý muốn hại bậc Thế Tôn.

Hỏi: Nếu người tạo một tội nghịch thì đọa vào địa ngục, nếu gây tạo hai, ba tội thì cũng một thân đều chịu quả báo chăng?

Đáp: Vì tội nhiều nên phải chịu khổ nặng nề, trong đó chết đi rồi sống lại mãi khổ như vậy.

Hỏi: Trong ấy tội phá hoại Tăng sao là nặng?

Đáp: Nếu người biết chẳng phải pháp là chẳng phải pháp, biết pháp ấy đúng là pháp; đã biết như vậy mà tâm dấy khởi phá hoại gọi là nặng. Nếu chẳng phải pháp mà cho là pháp, pháp cho là chẳng phải pháp, thì tội chẳng bằng trước. Lại như người ở nơi chỗ Phật phá hoại Tăng, tự xưng là Đại sư đáng tôn quý trong trời người, như đây cũng là tội nặng.

Hỏi: Nếu là phạm phu thì có thể phá hoại, vì chẳng phải Thánh nhân, cơ sao gọi là tội nặng?

Đáp: Vì làm ngăn ngại chánh pháp nên gọi là tội nặng.

Hỏi: Pháp phá Tăng thời gian bao lâu?

Đáp: Pháp chẳng trú lâu không trải qua một đêm. Ở đây các vị Phạm vương, chư thiên v.v... các vị đại đệ tử như Tôn giả Xá-lợi-phất v.v... liền hòa hợp trở lại. Có người cho năm trăm vị Tỳ-kheo này, đời trước vì nhân duyên ngăn cản thiện căn đắc đạo quả của các vị khác, nên nay bị quả báo ấy. Lại, tâm người phạm phu mềm yếu, thô tháo nên dễ phá hoại, nếu chỉ chứng được tâm vô ngã rõ về thế gian không thì còn chẳng thể phá hoại được huống nữa là bậc Vô lậu. Vì tâm muốn làm ác nên mới gây tạo nhân duyên phá hoại Tăng. Do vậy người mong cầu phước phải nên xả bỏ tâm muốn làm điều xấu ác.

Phẩm 109: NĂM GIỚI

Đức Phật dạy hàng Ưu-bà-tắc có năm giới.

Hỏi: Có người nói thọ đầy đủ mới được giới luật nghi. Việc này thế nào?

Đáp: Tùy thọ nhiều ít đều được luật nghi, chỉ giữ lấy giới chính có năm.

Hỏi: Là xa trời buộc v.v... sao chẳng gọi là giới mà chỉ nói là không sát sinh v.v...

Đáp: Đó là quyến thuộc của giới.

Hỏi: Sao chẳng nói dứt hẳn dâm mà chỉ nói chẳng nên tà dâm?

Đáp: Vì người bạch y còn thế gian khó lìa luôn được. Lại tự hành dâm với vợ mình thì không phải chắc chắn bị đọa vào các nẻo xấu ác. Như bậc Tu-đà-hoàn cũng còn làm việc này. Vậy nên không nói đoạn trừ hoàn toàn dâm dục.

Hỏi: Là bỏ lời nói hai lưỡi, sao chẳng gọi là giới?

Đáp: Việc này vi tế khó có thể giữ gìn được. Lại nói hai lưỡi cũng là một phần của nói dối. Nếu nói: “Nói dối” thì đã nói chung rồi.

Hỏi: Uống rượu là thật tội chăng?

Đáp: Chẳng phải. Vì sao? Vì uống rượu chẳng làm não hại chúng sinh, chỉ là nhân gây tội. Nếu người uống rượu thì mở cửa bất thiện. Vậy nên, nếu dạy người uống rượu thì bị một phần tội lỗi. Do có thể ngăn ngại các pháp thiện như thiền định v.v... Như trồng cây để có các quả thì phải làm hàng rào ngăn chặn. Như vậy bốn pháp kia là tội thật, xa lìa là phước thật, vì để gìn giữ nên mới chế giới rượu này.
